

A 5224

Rõõmutuba II

Wäike pildiraamat.

G. Pihlaka kirjastus
Tallinnas.

Revisjones 21. Dez. 1913

10

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

37502

Mära waletata!

„Sa ei ole see fiis tõesti olnud, Hansufene? Si ole tasfi mitte katki teinud?“ küsis täbi Ida juba teine kord. — Wastust ei tulnud — „Kuule, pean mina weel kord küsima? See on tõesti wäga paha sinust, minu pois, sest näüd pean mina juba arwama, et sina see olid, Hansufene“.

„Ei, täbi, mina ei ole see mitte olnud,“ tuli wiimaks tasakesi üle Hansufese huulte; pois wähtis ikka pöranda peale.

„Wõi nii? Sa ei olnud see tõesti mitte? Siis wõib see Anna olla, sest tema oli õnnetu ajal toos sinu juures. Ma tahan küsida, aga parem oleks, kui ma seda ainult kuuleks. Hansufene! Hansufene! Waata minule kord tõsijelt otse, just silma sisse.“

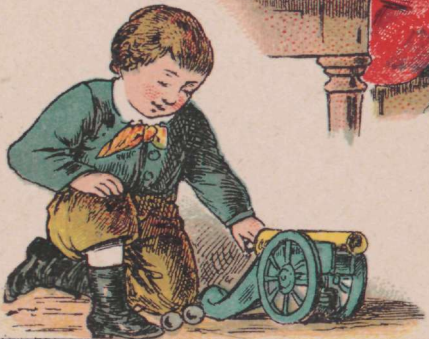
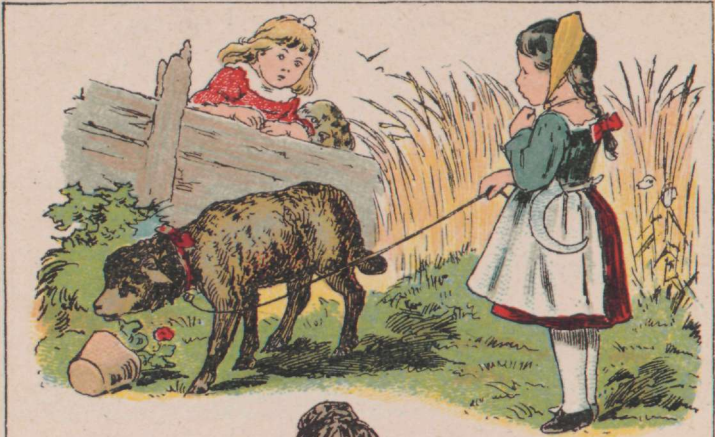
Waata, sa ei suuda! Ma näen sinu näost, et sa waletasid!“

„Aga kuidas nii?“ küsis pois ehmatades. „Mis lest näeb ja seda?“

„Seda tahan mina sulle ütelda, minu pois. Eftiti ei wõi sina mitte minu peale tõsijelt waadata, ja teiseks maalib sulle paha südametunnistus kaks punast plekki otse peale, just filmade kohal.“

„Sõmatades tõmbas Hans käega üle otshaele.

„Vaata nüüd,“ ütles tädi ja pööras oma kätt Hans-
tulele. „Kõik inimesed, kes veel mitte omandanud wale-
sajad ei ole, punastavad, logetavad ja ei wõi mitte
meie sõja waadata. Neil on häbi, et nad nii tana-
marad armse Jumala vastu on, kes neidele ometi
nii hea on ja neid käseb mitte paha olla, kui nad ar-
selt oma tege lahetsenud ja ennast parandamad. Istu
minu sülle, minu armast poiss, ja kuule hooliga. Sa
palwetad iga sõju?“

„Ja, tädi.“

„Wõi nii? Sa sina palud muudugi head Jumal-
lat oma palwe sees, nagu kõik head lapsed, et tema
sind armastaks, sõnatuulelikuks teeks ja ütleksid taewa
oma juude rõõmaks.“

„Ja, nüüd tead sina ka, et Jumal kõik teab, näeb
ja kuuleb. Seega on sinu armast ema ja ta
mina juba mitu korda ütelnud.“

Hansulene liigutas tummalt pead.

„Kõttle, kui sina ütlesid palud ja Jumal sinu
woodi ääres seishab ja sina näeb teda. Kas wõiksid
siis, kui waletanud oled, Jumalale silma waadata?“

Hansulene raputas tummalt pead.

Wällestest asjadega hakotakse wale. Ema ja isa
ei usu sina walei, sest nemad mõtlesid: „Kui paha
ei wõi meie Hansulene olla!“ Aga wilmaks näewad
nad, et Hansulene — waletas! Siis ei usu nad sind
enam! Ja kuhu wõib wale inimese wõimaks? Wan-

gikotta! Ja kes ei häbene waletamast, see warastabgi pärast.

Kas ja ei usu, et tema taewast uuisama näeb, nagu olets ta sinu kõrwal. Tema on ilka meie juures, kus meie aga iganes oleme. Mis peab tema nääd sinust mõtlema? Tema teab ju, et sina waletanud oled, kui kurb peab tema sinu üle olema. Sa ei wõi hästi paluda, kui ilka mõtlema pead: „Tema teab omest, et mina waletasin!“

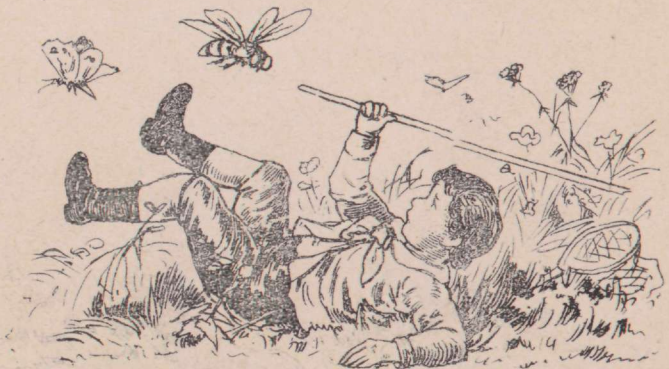
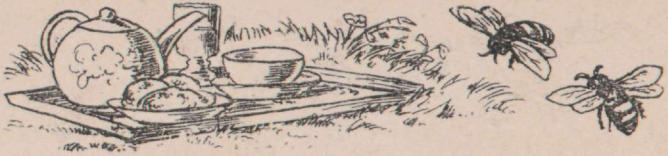
Ja Jeesus? Kas ei ole tema mitte ütelnud: „Kaske kõik lapsukesed minu juurde tulla, sest nende pärast on taewariik!“ Kas ei pea sina mitte tema ees häbenema.

Nääd mõtle ta isa ja ema peale. Kudas nad sind armastawad ja kui heameelega nad sinu eest muretsewad. Kas ei pea sina neid ka armastama, nendele tänulik olema? Kas wõid sina siis waletada?

Kui kurtwad peawad nad siis olema, kui näerwad, et nende Hansukene, teba nod nii wäga armastawad — waletab!

Et nad ilma paremini tunnawad kui sina, teawad nemad ka, mis waletajast saab.

See on aga ka rumal, kui waletatakse, tõesti rumal. Ilka peab jul hirm olema trahwi eest. Waata, kui ja see esimene kord oled waletanud, siis pead ilka waletama, sest muibus laawad inimesed aru, et ja esimene kord waletasid. Kuule, kui nääd sinu emal küsib: Oled ja iasfi katki teinud? siis ole julge ja

üttele: Jah, armas ema. Siis võid jälle tema silma waadata ja õhtu jälle palvetada.

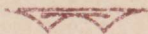
Isa ja ema armastavad sind niisama, kui armas Jumal, ja ei trahwi oma Hansukest mitte, kui ja julgelt üles tunnistad.

Ära tee seda enam kunagi, minu armas pois, siis ei pruugi sa ka tial karta, sest siis tead, et armas Jumal sinu juures on. Ära enam kunagi seda tee, mis Jumal ja wanemad ei sallid.

„Tädi! Armas tädi!“ hüüdis Hans. „Ma ei taha seda kunagi teha. Ja armsale Jumalale tahan mina seda ka täna õhtu ütelda ja andeks paluda. Usud sina seda, et tema minule andeks annab?“

„Palu teda hästi südamest, siis annab tema sulle andeks, minu pois,“ tröötis hea tädi.

Ja Hansukene on pidanud, mis ta töotanud. Mõnikord pidi tädi Isa ainult tema peale waatama, ja kohe rääkis tema õigust. Kui ta suuremaks ja targemaks sai, nägi ta juba, et tädil õigus oli. Tema on tubliks inimeseks saanud, kes kõikidele otja võid waadata ja kedagi ei karda.

STATIONER AND PRINTER, PHILADELPHIA